

Vivir lo soñado

Y encontrarse de pronto en una playa, con tanta arena como agua marcada en el horizonte, una arena muy fina y casi blanca, una arena lisa como una pista, y correr a gran velocidad, correr hasta lo interminable, levantando arena, sin saber si se corre o se vuela, y encontrarme sin quererlo una muchacha, quizás aquella que cuando joven, o quizás por se joven, no llegue a hacerle el amor.

Ζώντας το όνειρο

Και ξαφνικά βρέθηκε σε μια παραλία, με τόση άμμο σαν νερό μαρκαριζόμενη στον ορίζοντα, μια άμμο πολύ λεπτή και σχεδόν λευκή, μια άμμο ψιλή σαν μια πίστα, και να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα, μέχρι την απεραντοσύνη, σηκώνοντας την άμμο, μην ξέροντας εαν τρέχει ή πετάει, και να με βρίσκουν άθελά μου ένα κορίτσι, ίσως επειδή όταν είναι νεαρή ή ίσως επειδή είμαι νέος δεν είμαι σε θέση να τις κάνω έρωτα.

Sí, es ella, viene saltando con una gracia que llama mi atención. Al principio no la conocía, o mejor dicho, no sé como pudo aparecer en tanta inmensidad; pero allí estaba, no sé si corría hacia mi o delante de mi, menuda de ropas, mucho más bella y provocativa que antes, sonriente.

Y siento ahora deseos de abrazarla y la busco en el momento que decide escapar, y corre paralelo a un sorpresivo tren que pasa, hasta que se engancha en el ultimo vagón, y me dice adios siempre sonriendo.

Ναι, είναι αυτή, έρχεται πηδώντας με χάρη κάτι που τραβά την προσοχή μου. Στην αρχή δεν την γνώρισα ή καλύτερα δεν ξέρω πως μπορούσε να εμφανιστή σε τόση απεραντοσύνη αλλά εκεί ήταν δεν ξέρω εάν έτρεχε προς τα μένα ή μπροστά μου, με λίγα ρούχα, πολλή πιό όμορφη και πιό προκλητική απο πρίν, χαμογελώντας.

Και νιώθω τώρα επιθυμίες για να την αγκαλιάσω και ψάχνω τη στιγμή που αποφασίζει να δραπετεύσει και τρέχει παράλληλα με ένα τρέχο που περνάει ξαφνικά μέχρι να πιάσει το τελευταίο βαγόνι και μου λεί αντί πάντα χαμογελώντας.

¿Cómo adios? ¿Ahora que sé que me haces falta? La he perdido...no, se ha tirado de tren, quizás porque era un juego o por haberse dado cuenta de mi corta vida, y corre así a mi levantando arena como espuma, hasta chocar con mis brazos. ¡Que suave cuerpo, que piel tan suave y perfumada, que gusto me da el tenerla así en la entrega! Me besa “quiero tener un hijo tuyo, un hijo fuerte como el que trae ella”. Sin dudas se refería a mi terca mujer que se había empecinado en parir en este tiempo, bajo esta crisis y estas fúnebres consignas, cuando uno no sabe todavía, ni nadie sabe, si habra vida o si habra muerte. Ven conmigo amor...No me dejes solo...

Μου λες Αντίο; Τώρα που ξέρω ότι σε χρειάζομαι; Την έχασα... όχι, έχει τραβηχτεί από το τρένο, ίσως επειδή ήταν ένα παιχνίδι ή έχει συνειδητοποιήσει την σύντομη ζωή μου και τρέχει προς τα μενα με την άμμο σύννεφο σαν αφρός, μέχρι να συγκρουστή στα χέρια μου. Τι μαλακό σώμα, τι δέρμα τόσο απαλό και μυρωδάτο, τι ευτυχία μου δίνει που την έχω έτσι! Με φίλισε “Θέλω να έχω ένα παιδί απο σένα, ένα παιδί δυνατό σαν αυτο που έχει στην κοιλιά της.” Αναμφίβολα εννοούσε την πεισματάρια μου γυναίκα η οποία είχε πραγματικά

αποφασίσει να γεννήσει αυτό το διάστημα, κάτω από αυτή την δυσκολη πολιτικη κριση με επεικινδυνα σλογκας όταν ακόμα δεν ξέρω, και κανείς δεν ξέρει, εάν θα υπάρχει ζωή ή εάν θα υπάρχει θάνατος. Έλα μαζί

Despegó con esfuerzos la vista de la hoja porque alguien llamó a la puerta de su oficina; pero todavía tuvo tiempo de pensar: “Esto será buen material para un cuento”. Entraron y le dejaron un grupo de viejos files sobre la mesa y unas palabras que creyó entender. Lo dejaron ahí, pegado a la máquina de escribir. Quizás eran los mismos papeles que ya había revisado. Miró la estiba y suspiró. “¡Pero qué tonto he sido, si ya es la hora del almuerzo! Debo ir a casa para regresar enseguida.

μου αγάπη μου.. Μη με αφήνεις μόνο...

Έβγαλε με προσπάθειες την όψη του φύλλου επειδή κάποιος χτύπησε την πόρτα του γραφείου του, αλλά ακόμα είχε χρόνο να σκεφτεί: “Αυτό θα μπορούσε να είναι καλό υλικό για μια μικρή ιστορία”. Μπήκαν και άφησαν ένα μάτσο παλιά αρχεία στο τραπέζι και μερικές λέξεις που πίστεψε ότι κατάλαβε. Τ’ άφησαν εδώ, δίπλα στη γραφομηχανή. Ίσως ήταν τα ίδια έγγραφα που είχε ήδη αναθεωρήσει. Είδε την στίβα με τα χαρτιά και αναστέναξε. “Αλλά τι χαζός που ήμουν, είναι ήδη ώρα για μεσημεριανό! Πρέπει να πάω σπίτι και να ξαναγηρήσω γρήγορα.

O no, trabajaré corrido. Pero no traje comida? Dije comida?” Pensó en el auto y sintió escalofrío como de incertidumbre o presentimiento. Moviό la cabeza hacia la ventana. Apoyó las manos en la mesa y se incorporó lentamente con el cuello estirado, buscando el ángulo de la calle. Recorrió la hilera de carros de cristales polvorientos, inermes frente el edificio hasta que encontró un pequeño lugar, vacío, donde siempre acostumbraba a parquear. “Vine hoy en carro?

¿Me lo habrán robado?” Se desplomó en el asiento tratando de recordar, mientras recogía los papeles de su posible cuento.

Όχι, θα δουλέψω ασταματητα. Αλλά δεν έχω φέρει φαγητό... Είπα φαγητό...; Σκέφτηκε το αυτοκίνητο του και ένιωσε ρίγη σαν αβεβαιότητα. Κούνησε το κεφάλι προς το παράθυρο. Ακούμπησε τα χέρια πάνω στο τραπέζι και σιγά σιγά με το λαιμό τεντωμένο σηκώθηκε ψάχνωντας για την κατεύθυνση του δρόμου.

Ανίχνευσε τη σειρά των σκονισμένων τζαμιών των αυτοκινήτων, ανυπεράσπιστα απέναντα στο κτίριο μέχρι που βρήκε ένα μικρό χώρο, άδειο, όπου πάντα συνήθιζε να παρκάρει. “Ήρθα σήμερα με το αυτοκίνητο μου;” “Μου το έχουν κλέψει;” Σωριάστηκε στο κάθισμά του προσπαθώντας να θυμηθεί, ενώ μάζευε τα χαρτιά με την πιθανή σύντομη ιστορία του.

Por Ismael Sombra Mayo de 1991

Του Ισμαήλ Σάμπρα

Μάιος 1991

Μετάφραση του Βασίλη Εμμανουήλ

Translated by Vasili Emmanuel